

El lobo de oro de Balolé / The Golden Wolf of Balolé / Le loup d'or de Balolé

Direcció: Chloé-Aïcha Boro

Cinema africà

País: Burkina Faso (2019)

Fitxa tècnica

Guió Chloé-Aïcha Boro **Fotografia** Nathan Guillaume **Música** Cyrille Aufort **Interpretació** Marc Zinga, Stéphane Bak **Durada** 65 min **Gènere** Documental **Llengües** Moore, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Al cor d'Ouagadougou, capital de Burkina Faso, hi ha una pedrera de granit on gairebé 2.500 persones, homes, dones i nens, treballen en condicions dantesques per reunir els escassos recursos que els permetran sobreviure un altre dia... El salari diari d'un home és aproximadament de 600 francs CFA (l'equivalent a un euro); el d'una dona i un ancià, d'uns 300, i un nen no en guanyarà més de 200. Una població d'esclaus de l'era moderna, explotats per venedors de granit sense escrúpols i marginats per una societat que es nega a veure'ls. (fcat.es)

Crítica

I seu futur és també el nostre

Étalon d'Or del documental al Fespaco 2019, El lobo de oro de Balolé hauria pogut ser un documental honest sobre la condició d'uns 2.500 homes, dones (sovint viudes o repudiades) i nens que cremen, trenquen i carreguen roques durant tot el dia en una cantera de granit abandonada i poc coneguda al bell mig d'Ouagadougou. Però és molt més que això.

Va més enllà perquè Aïcha Boro ho relaciona amb la revolució de Burkina, en un context en què aquells que no compten per a ningú van comprendre que es podien organitzar per tal d'existir: explotats durant lustres pels que revenien les seves roques, els del forat constitueixen una associació per vendre directament als clients i aprenen a prendre decisions col·lectives

Perquè Aïcha Boro va dedicar el temps necessari per identificar les persones clau d'aquest univers amb unes regles ben definides: Ablassé, l'instruït a qui anomenen l'intel·lectual i que organitza els altres; Adama, que es dedica a la seva feina des de fa 26 anys i en la qual ha deixat l'esquena i la seva vida sexual; les dones que trenquen les pedres segons unes relacions de família complexes, i Hassan i Sény, dos bessons de 13 anys que només somien sortir-se'n per poder consumir.

Perquè Aïcha Boro ha captat aquest retaule en el relat del temps, sense solemnitat, sense centrar-se en els conflictes o els drames, amb una preferència per treure a la llum les relacions de poder econòmiques, patriarcals i relacionals però també la profunda dignitat de les persones.

[...] Qui podria seguir afirmant, després d'haver vist aquesta pel·lícula, que la gent que sobreviu de manera marginal amb uns ingressos de misèria no tenen el mateix talent, la mateixa consciència i com a mínim la mateixa lucidesa d'aquells que la vida els ha tractat millor? El que ells diuen és d'una increïble pertinença i profunditat humana, sense queixar-se i amb l'esperança de dies feliços per als seus fills si almenys aconseguen escolaritzar-los.

"Les meves paraules? diu Adama al començament de la pel·lícula, sorprès que li facin preguntes. "Llavors sentiràs també el que no tens ganes de sentir!" I allò que no tenim ganes de veure, ja que el treball és esgotador, les eines són rudimentàries, el risc d'accident és permanent. "Ningú no existeix aquí": aquest forat està tachat del mapa, fins i tot l'ignoren alguns veïns; i en canvi, està ben a la vora de les boniques mansions d'Ouaga 2000.

"La realitat aquí està tan comprimida que no hi ha lloc per a l'esperança", afegeix Adama per explicar que els trencadors de roca s'han mobilitzat per fer caure el règim de Blaise Compaoré. Però malgrat tot, res no ha canviat

"On és vist que es faci parlar la gent per sotmetre-la?" pregunta un bessó a l'altre. "Més val que parlin i es televisin ells mateixos!" Naturalment, cadascú es posa en escena: sobretot dirigit per una dona en un entorn molt patriarcal, una càmera canvia l'actitud i obre la paraula. I és important que tothom pugui fer-ho ja que allò real és més el que la gent té ganes de mostrar que les tries del cineasta. Perquè el que compta és filmar-los amb tota la seva esplendor.

No és només un trosset de Burkina que Aïcha Boro ens mostra, és una porció del món, són els interrogants sobre el seu futur quan parts senceres de la humanitat es troben enterrades en uns forats semblants a aquesta cantera sense poder sortir-ne. No és només l'abnegació de les dones a la feina, sinó la seva al·lucinant resiliència malgrat l'escàndol de la seva explotació i les seves relacions de domini. No és només un forat sordid a les profunditats de l'Àfrica, és una humanitat que ens concerneix ja que no veure-la qüestiona la nostra pròpia pertinença a la humanitat.

És per això que cal escoltar aquesta gent, veure la seva condició, situar el seu futur en el nostre propi futur.

“El lobo de oro de Balolé”: premis i seleccions principals

Fespaco d'Ouagadougou, Burkina Faso, 2019

Chloé-Aïcha Boro

Filmografia com a directora

2012 *Sur les traces de Salimata* (curt documental)

2014 *Farafin Ko* (documental)

2016 *France-Aurevoir, le nouveau commerce triangulaire* (documental)

2019 *Le loup d'or de Balolé* (documental)

Biografia

Chloé Aïcha Bor va néixer a Degougou, Burkina Faso. Després de llicenciar-se en Literatura, va començar la seva carrera com a periodista a la premsa escrita, abans de dedicar-se a l'audiovisual. Va guanyar el Premi Galian el 2005 com a presentadora del programa *TV Koodo*. El 2006, l'editorial L'Harmattan publicar la seva novel·la *Paroles d'orpheline*, d'inspiració autobiogràfica. El 2012 va codirigir a Normandia el festival africà "Cases Normandes". Aquest mateix any va realitzar la seva primera pel·lícula, *Sur les traces de Salimata*. El seu primer llargmetratge documental, *Farafin Ko*, codirigit el 2014, va ser seleccionat i premiat en diversos festivals internacionals. *El lobo de oro de Balolé* es va estrenar al Fespaco, on va guanyar l' Etalon d'Or al millor documental.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

